

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 1Sžfk/45/2021
Identifikačné číslo spisu: 4019200316
Dátum vydania rozhodnutia: 26. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:4019200316.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Dzurdzika, PhD. a prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): C. H., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt D. Z.. XXXX/XX, L., právne zastúpený: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., sídlo Hlavná 31, Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 680018677/2019/Ne zo dňa 16.04.2019 a rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa - Colný úrad Nitra, č. 680004889/2019 zo dňa 01.02.2019, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/40/2019-113 zo dňa 30. júla 2020, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a.

II. Účastníkom sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 26S/40/2019-113 zo dňa 30. júla 2020 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 680018677/2019/Ne zo dňa 16.04.2019, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa - Colný úrad Nitra (ďalej len „správca dane“), č. 680004889/2019 zo dňa 01.02.2019 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým podľa § 42 ods. 1 Daňového poriadku rozhodol, že alkoholický nápoj - lieh (30 litrov nešpecifikovaného liehu - etanolu kvasného pôvodu s obsahom alkoholu 53,21 %), ktorý bol žalobcovi zabezpečený, prepadá v prospech

štátu z dôvodu, že žalobca v lehote do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení veci, t. j. do 07.05.2018 neodstránil pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu vyššie uvedeného alkoholického nápoja - liehu, t. j. nepreukázal právne relevantným spôsobom v súlade so zákonom č. 530/2011 Z. z. pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja - liehu u neho zisteného, ktorý sa dňa 03.02.2018 u neho nachádzal v obci Komárno, pri čerpacej stanici HOFFER, a to bez ohľadu na to, či nakladal s alkoholickým nápojom ako s vlastným.

2. Správny súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nestotožnil s námietkou žalobcu, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje obligatórnu súčasť výroku, a to rozhodnutie o náhrade nákladov správy daní, čím sú rozhodnutia nepreskúmateľné a nezákonné. Mal za to, že rozhodnutie o náhrade nákladov správy daní v zmysle § 12 Daňového poriadku môže byť predmetom výrokovej časti rozhodnutia v prípade, keď (ako to vyplýva z ust. § 12 ods. 2 Daňového poriadku) takéto náklady dotknutej osobe vzniknú a to s ohľadom na ust. § 12 ods. 3 Daňového poriadku, v zmysle ktorého o uplatňovanom nároku rozhodne príslušný správca dane do 15 dní odo dňa ich uplatnenia, čo však v danom prípade nebolo predmetom konania žalobou napadnutých rozhodnutí. Poukázal tiež na skutočnosť, že ani žalobca námietky, týkajúce sa takýchto nákladov, v konaní nevzniesol. Správny súd súhlasil s názorom žalovaného, že obsahom výrokovej časti akéhokoľvek rozhodnutia nemôže byť rozhodnutie o niečom, čo nebolo predmetom konania a rozhodovania v danej právnej veci, takýto výrok by bol len akademický a ani samotné ust. § 63 ods. 3 písm. d) Daňového poriadku v takomto zmysle a právnom výklade neustanovuje povinnosť správneho orgánu uvádzať takýto výrok. Navyiac vo veci úhrady nákladov, ktoré vzniknú pri správe daní v zmysle § 12 ods. 1 Daňového poriadku, sa rozhodnutie bez vzneseného nároku, nevydáva. Uviedol, že vo všeobecnosti pre správne súdnictvo platí zásada, že administratívny proces sa neopakuje len pre procesné pochybenie alebo formálny nedostatok, ktorý nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia, ak by nové rozhodnutie nebolo ani po odstránení tohto nedostatku schopné prívodiť pre sťažovateľa hmotnoprávne priaznivejší výsledok konania alebo vecné zlepšenie jeho právneho postavenia (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 326/2019-15), čo je aj predmetný prípad. Správny súd bol toho názoru, že predmetom konania nebola úhrada nákladov, teda takýto výrok by bol len akademický a tiež nadbytočný, a jeho doplnenie by neprívodilo zlepšenie právneho postavenia žalobcu.

3. K námietke ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci v spojení s nedostatočným zistením skutkového stavu, v rámci ktorého žalobca sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že by nevedel preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja v súlade so zákonom č. 530/2011 Z. z. o spotrebnej dani z alkoholických nápojov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 530/2011 Z.z.“) uviedol, že sa s ňou nestotožňuje. Podľa správneho súdu žalobca nepreukázal legálny spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja a ani pôvod alkoholického nápoja, teda rozhodnutie žalovaného je potrebné hodnotiť za zákonné. Žalobca legálny spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja preukazoval predloženými dokladmi - faktúrami, pričom na predložených faktúrach nebola predmetná firma TIKI TEA Kft. správne označená, nakoľko v čase viažucom sa k dátumom vystavenia žalobcom predloženým dokladom už bola v likvidácii, takže takto mala byť vo svojom obchodnom názve aj označená, t. j. ako Tiki Tea Kft. "f. a.". Zároveň adresa sídla uvedenej spoločnosti (2314 Halásztelek, Hajnal u. 41) spol. TIKI TEA KFT. uvedená na oboch žalobcom predložených dokladoch č. WH1SA1497408 zo dňa 25.10.2017 a č. WH1NA 6561452 zo dňa 25.10.2017 bola sídlom spoločnosti len v období medzi 20.05.2009 a 29.10.2015, a teda v čase vystavenia týchto dokladov, išlo už o takmer dva roky neaktuálne sídlo tejto firmy. Z uvedeného tak bolo zrejmé, že tieto žalobcom predložené doklady nemohli byť reálne predmetnou firmou platne a legálne vystavené. Správny súd v tejto súvislosti uviedol, že daňový subjekt v uvedenom prípade neuniesol dôkazné bremeno v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 530/2011 Z. z., ako ani podľa ust. § 24 ods. 1 Daňového poriadku.

4. Žalobcom predložené doklady v čase ich vydania podľa správneho súdu zneli na neexistujúcu osobu a v zmysle ust. § 24 ods. 5 Daňového poriadku sa na doklad znejúci na neexistujúcu osobu v čase vydania dokladu v daňovej kontrole a v daňovom konaní neprihliada. Súčasne bolo rovnako na základe informácií poskytnutých Národnou daňovou a colnou správou Maďarskej republiky zistené, že uvedená firma v dotknutom období 24.10.2017 - 25.10.2017 nemala povolenie na predaj alkoholických nápojov, pričom táto firma rovnako nespĺňala podmienky predaja liehu v

spotrebiteľskom balení na daňovom území Slovenskej republiky, keďže nemala vydané povolenie, pričom už vôbec legálne nemohla na našom daňovom území predávať lieh fyzickým osobám na priamu ľudskú spotrebu, ako sa na základe predložených dokladov bránil žalobca. Žalobcom predložené doklady WH1SA 1497408 z 24.10.2017 a WH1NA 6561452 z 25.10.2017, ako potvrdenia o nákupe u neho zisteného liehu na našom daňovom území Slovenskej republiky tak nemôžu preukazovať legálny spôsob jeho nadobudnutia žalobcom.

5. Správny súd ďalej poukázal na zmenu skutkových tvrdení žalobcu, keď sa prvotne vyjadril tak, že uvedený lieh kúpil od neznámej osoby, ktorú pozná len z videnia v Komárne v mesiaci december 2017, pričom od tejto osoby nedostal žiadny nadobúdaci doklad. Až následne dňa 16.02.2018 bola colnému úradu doručená písomnosť „Predloženie dokladov“ zo dňa 14.02.2018, ktorého prílohu tvorili potvrdenia o nákupe alkoholu WH1SA 1497408 z 24.10.2017 a WH1NA 6561452 z 25.10.2017. Takéto konanie a rôzne navzájom si odporujúce tvrdenia žalobcu vykonané v daňovom konaní len ešte viac potvrdzovali nedôveryhodnosť a účelovosť žalobných tvrdení, pričom dôkazné bremeno ohľadom preukázania legálnosti spôsobu nadobudnutia alkoholického nápoja v súlade so zákonom č. 530/2011 Z. z. je na žalobcovi.

6. K argumentácii žalobcu, v rámci ktorej poukázal na právne názory súdov Slovenskej republiky a to Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 50/2010, sp. zn. II. ÚS 484/2015) a Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 3Sžfk/52/2017), správny súd uviedol, že ani v jednom rozhodnutí nebola riešená obdobná skutková a právna situácia. V spomínaných rozhodnutiach Ústavného súdu SR bola riešená otázka dobromyseľného nadobudnutia - v súvislosti s ochranou vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čo však nebolo predmetom prejednávanej veci a rovnako v danom prípade nejde o spor v zmysle zákona o DPH. V prejednanom prípade skutočnosť, či mal predmetný lieh žalobca vo vlastníctve, alebo v držbe, je s ohľadom na ust. § 71 ods. 1 písm. a) v spojení s § 71 ods. 2 písm. a) zákona č. 530/2011 Z. z., irelevantná.

7. Ďalej správny súd súhlasil so žalovaným, že colný úrad namietaný kontrolný nákup vykonal oprávnene, čo mu v rámci úkonov miestneho zisťovania popri výkone daňového dozoru riadne umožňovalo ust. § 38 ods. 2 Daňového poriadku o čom bol žalobca v Zápisnici z daňového dozoru a o priebehu zabezpečenia veci č. 4/2018-6194 (680007293/2018) (ďalej len „Zápisnica“) zo dňa 03.02.2018 poučený a žalobca poučenie aj riadne a na znak súhlasu podpísal. Ďalšie súvisiace námietky žalobcu, týkajúce sa konkludentne uzatvorenej kúpnej zmluvy, správny súd vyhodnotil za irelevantné, majúc pritom za to, že hotovosť patrila colnému úradu a bola len využitá na účely kontrolného nákupu, pričom sa nestala vlastníctvom žalobcu, rovnako tak, ako sa ani colný úrad nestal vlastníkom predmetného liehu zisteného u žalobcu, na základe vykonaného kontrolného nákupu. Ako vyplývalo priamo z uvedenej Zápisnice zo dňa 03.02.2018, zistený alkoholický nápoj - lieh bol colným úradom zabezpečený, nakoľko žalobca nevedel preukázať v súlade so zákonom č. 530/2011 Z. z. pôvod alebo spôsob jeho nadobudnutia, takže z uvedeného zákonného dôvodu bol colný úrad oprávnený tento lieh zabezpečiť, a teda nemohol tento tovar vrátiť žalobcovi v zmysle § 38 ods. 2 Daňového poriadku ako to namietal žalobca. Vlastníctvom štátu sa pritom predmetný lieh preukázateľne stal až jeho právoplatným prepadnutím v prospech štátu.

8. Žalobné námietky, týkajúce sa pochybností ohľadom dôkazov o predmete zabezpečenia a následného prepadnutia, ktorým je alkoholický nápoj - lieh, že by ním nemal byť, považoval za bezpredmetné, pretože žalobca odôvodnene nespochybnil Colným laboratóriom FR SR vykonané laboratórne zistenie predmetu zabezpečenia. Vzorky z predmetného liehu, ako to priamo vyplýva z Protokolu o odobratí vzorky ev. č. 61941802010 zo dňa 03.02.2018 o 13:30 hod. (ďalej len „Protokol“) boli colným úradom odobraté v prítomnosti žalobcu, ktorý výslovne uviedol, že súhlasí so spôsobom odberu vzorky, a súčasne súhlasil, že odobraté časti vzorky sú reprezentatívnou vzorkou kontrolovaného tovaru, pričom odber vzorky „C“ určenej pre kontrolovaný subjekt, nepožadoval. Žalobca pritom uvedený Protokol so svojimi vyššie uvedenými vyhláseniami, na znak súhlasu s jeho obsahom na str. 2 v bode VII. Protokolu, podpísal a počas celého administratívneho konania nenamietal a svoje námietky v žalobe žiadnym relevantným spôsobom nezdôvodnil.

9. Námietku žalobcu, že v napadnutom rozhodnutí, ako aj v rozhodnutí colného úradu absentuje vyhodnotenie dôkazov, ktoré sú v prospech žalobcu, a preto uvedené rozhodnutia majú trpieť vadou nepreskúmateľnosti, správny súd vyhodnotil za irelevantnú, vznesenú len vo všeobecnej rovine, bez bližšej konkretizácie, a najmä nepreukázanú v spojení s administratívnym spisom a preskúmanými rozhodnutiami, z ktorých je jednoznačne zrejmé, že žalovaný, ako aj colný úrad úplne zistili skutkový stav veci, vykonali k tomu potrebné dôkazy, tieto dôkazy náležite vyhodnotili a svoje hodnotenie aj riadne zdôvodnili v preskúmaných rozhodnutiach.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

10. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca v procesnom postavení sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu riadne a včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP a navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie, alternatívne, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a súčasne rozhodol o trovách konania.

11. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že správny súd sa s argumentáciou žalobcu ohľadne absencie rozhodnutia o nákladoch správy daní nijako nevysporiadal. Nesúhlasil s názorom správneho súdu, že jeho absencia je vada, ktorá nemala vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Podľa sťažovateľa správca dane musí „ex lege“ vždy rozhodnúť o nákladoch konania, a to i v prípade, ak žiadne náklady nevzniknú, čo sa však nestalo v posudzovanom prípade. Mal za to, že s ohľadom na princíp právnej istoty, ako aj v zmysle ust. § 12 ods. 1 až 3 a § 63 ods. 2 a 3 písm. d) Daňového poriadku mal správca dane formulovať rozhodnutie o nákladoch správy daní tak, ako (vychádzajúc z poznatkov a znalosti rozhodovacej praxe orgánov Finančnej správy Slovenskej republiky) bežne rozhoduje zákonne súladným spôsobom vo výrokových častiach rozhodnutí pri správe daní. Podľa sťažovateľa vždy so správou daní súvisia určité náklady, o ktorých správca dane nemusí mať vedomosť a preto je spravodlivé očakávať rozhodnutie o nákladoch. K obligatónym náležitostiam rozhodnutia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽ/26/2011.

12. Vo vzťahu k preukázaniu pôvodu alebo spôsobu zákonného nadobudnutia liehu sťažovateľ uviedol, že tvrdenia správneho súdu sú len tézy bez argumentov keď na jednej strane konštatuje tvrdenia o „neexistujúcej osobe“ a následne poukazuje na spoločnosť v likvidácii.

13. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že samotné maďarské orgány nekonštatovali, že spoločnosť TIKI TEA Kft. by bola „neexistujúcou spoločnosťou“, konštatovali len, že spoločnosť sa podľa vyjadrenia jej likvidátora nachádzala „v likvidácii“, pričom z napadnutého rozsudku nebolo možné vyvodiť zrozumiteľnú právnu argumentáciu správneho súdu, na základe akej správnej úvahy dospel k záveru, že status maďarskej spoločnosti, ktorá je „v likvidácii“ sa rovná statusu „neexistujúcej spoločnosti“. Ďalej uviedol, že v tejto súvislosti mal správny súd zohľadniť ako rozhodné právo, právo Maďarskej republiky, avšak akákoľvek úvaha správneho súdu v naznačenom smere v napadnutom rozsudku absentuje.

14. K námietke ohľadne povolenia uvedenej spoločnosti na predaj alkoholických nápojov uviedol, že samotné maďarské orgány konštatovali, že spoločnosť TIKI TEA Kft. nemala vydané povolenie na predaj na území Maďarskej republiky, avšak to či mohla táto spoločnosť legálne predávať lieh na území Slovenskej republiky je predmetom právnej úpravy podľa zákona č. 530/2011 Z. z.

15. Sťažovateľ zdôraznil, že správny súd a žalovaný nevzali do úvahy a správca dane túto skutočnosť ani neskúmal, že v posudzovanom prípade išlo o bežný a legálny tzv. „zásielkový obchod“ liehu, ktorý je definovaný v ustanovení § 29 zákona č. 530/2011 Z. z.. Z obsahu administratívneho spisu bolo podľa neho preukázané, že nákup uvedeného liehu bol uskutočnený prostredníctvom zásielkového obchodu, preto dodávateľ TIKI TEA Kft. nemal povinnosť registrácie predajcu liehu na daňovom území, nakoľko postupoval v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia, preto aj z týchto

skutočností, ako aj z ďalšej podanej právnej argumentácie vyplýva, že sťažovateľ nadobudol lieh zákonným spôsobom.

16. Podľa sťažovateľa správny súd uviedol neaplikovateľnú judikatúru na posudzovaný prípad, keďže citovaná judikatúra sa primárne vzťahuje na právnu úpravu a právne vzťahy v rámci DPH, a nie v rámci spotrebných daní, pričom tak používaná pojmológia, zákonné definície, ako aj iné skutočnosti a právne vzťahy a súvislosti sú pri oboch nepriamych daniach odlišné.

17. Poukázal na skutočnosť, že bol pri nadobudnutí liehu dobromyseľný a zároveň, že mu ako nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (I. ÚS 50/2010). Žalovaný a správca dane pritom v napadnutom rozhodnutí opomenuli, že pri obchodných vzťahoch, na ktoré sa vzťahuje režim Obchodného zákonníka, bol správca dane povinný prihliadnúť aj na ustanovenia § 446 Obchodného zákonníka. Na základe uvedeného správca dane napadnuté rozhodnutie zaťažil vadou nesprávneho právneho posúdenia. V týchto súvislostiach poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžfk/52/2017 zo dňa 08.08.2018 a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018. Zo zákona č. 530/2011 Z. z. podľa sťažovateľa nevyplýva skutočnosť, ako sa v súlade s týmto zákonom má preukazovať pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja, preto bolo potrebné v danom prípade použiť a vychádzať z právnych predpisov súkromnoprávnej povahy, a to príkladom z Obchodného zákonníka.

18. Záverom dodal, že mu bol prostredníctvom jeho právneho zástupcu doručený napadnutý rozsudok správneho súdu, sp. zn. 26S/40/2019 zo dňa 30.07.2020 až dňa 07.12.2020, teda až po uplynutí viac ako 4. mesiacov od vyhlásenia rozsudku, čo je v zjavnom rozpore s ustanovením § 142 ods. 3 SSP, čím správny súd konal v rozpore so zákonom.

19. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v plnom rozsahu stotožnil so závermi napadnutého rozsudku. K námietke sťažovateľa, že výrok daňového rozhodnutia má obsahovať aj rozhodnutie o náhrade nákladov správy daní podľa § 12 Daňového poriadku uviedol, že túto námietku považuje za nedôvodnú, pričom sa plne stotožňuje s dôvodmi rozsudku správneho súdu. Podľa žalovaného sťažovateľ len opakovane vznášal tie isté námietky, ako ich už vzniesol aj v podanej správnej žalobe. Žalovaný tieto kasačné námietky považoval za nedôvodné, k čomu jednak poukázal na svoje rozsiahle vyjadrenie k celej veci zn. 409996/2019/Ne zo dňa 01.08.2019, ako aj na svoje vyjadrenie k replike sťažovateľa zn. 538665/2019/Ne zo dňa 30.09.2019.

20. V tejto súvislosti poukázal na vágnosť právnej argumentácie sťažovateľa, ktorý jednak pre svoje argumenty vytrháva dôvody rozsudku krajského súdu z ich celkového kontextu, ako aj právne odbornú spornosť jeho kasačných námietok - požiadaviek, aby boli v daňovom konaní v danom prípade - prepadnutie veci, správcom dane, resp. správnym súdom na prejednávajúcu vec aplikované normy súkromného práva, čo žalovaný považoval zo strany sťažovateľa za vyslovene špekulatívne, bez akejkoľvek právnej relevancie k prejednávanej veci a v rozpore s právnymi princípmi platnými vo verejnom daňovom práve, kde je analogické použitie noriem súkromného práva neprípustné. Rovnako tak žalovaný považoval za právne irelevantnú kasačnú námietku, že správny súd mal vo svojom rozhodnutí v danej veci zohľadniť právo Maďarskej republiky.

21. Žalovaný mal zároveň za to, že v podanej kasačnej sťažnosti nenašiel použitý dôvod jej podania podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP, t. j. správny súd sa mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, žiadnu relevantnú právnu argumentáciu, na ktorú by aj bolo možné v tomto vyjadrení reagovať, na základe čoho tento kasačný dôvod podanej kasačnej sťažnosti žalobcu považuje za neodôvodnený a zmätočný.

22. Záverom k námietke sťažovateľa, že mu bol rozsudok správneho súdu doručený po viac ako štyroch mesiacoch od jeho vyhlásenia, t. j. v rozpore s ust. § 142 ods. 3 SSP uviedol, že ju považuje za právne nedôvodnú, nakoľko s takýmto prípadným nedodržaním lehoty ustanovenej v § 142 ods. 3

SSP, Správny súdny poriadok nespája právny následok samotnej nezákonnosti takéhoto súdneho rozsudku. Z uvedených dôvodov navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

23. Prejednávaná vec bola dňa 04.05.2021 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie, podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 5S pod sp. zn. 1Sžfk/45/2021. S účinnosťou ku dňu 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety - dňa 01.08.2021, náhodným výberom pridelená na rozhodnutie kasačnému senátu 4S, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

24. Kasačný súd sa oboznámil so skutkovým stavom z predloženého administratívneho, ako aj súdneho spisu, ktorý však na základe jeho obsiahleho zhrnutia v napadnutom rozsudku správneho súdu nepovažuje za potrebné opätovne rekapitulovať. Za potrebné však považuje uviesť aspoň nasledovné skutočnosti:

25. Správca dane dňa 03.02.2018 v zmysle ustanovenia § 69 zákona č. 530/2011 Z. z. v rámci vyhľadávacej činnosti zistil, že na internetovom portály www.bazos.sk, bol uvedený inzerát zo dňa 25.11.2017, v ktorom bola ponúkaná domáca pálenka Slivovica 52° C, 1 liter - 12 eur s uvedeným kontaktným menom: Dodo, a tel. 0907530499. Na základe uvedeného na strane správcu dane vzniklo podozrenie z porušenia § 49 ods. 13 zákona č. 530/2011 Z. z., podľa ktorého lieh vyrobený v liehovarenskom závode na pestovateľské pálenie nesmie byť predmetom ďalšieho predaja ani iného uvádzania na trh. Na preverenie skutočností uvedených v predmetnom inzeráte vykonal správca dane v zmysle § 69 zákona č. 530/2011 Z. z. daňový dozor. Na základe telefonického rozhovoru zo dňa 30.01.2018 sa správca dane stretol s inzerentom (sťažovateľom) dňa 03.02.2018 o 10:00 hod. na parkovisku pri čerpacej stanici HOFFER v Komárne a vykonal nákup domáceho destilátu v objeme 30 litrov vypáleného zo slivky za cenu 360,00 eur. Inzerent predal v čase o 10:00 hod. správcovi dane 30 litrov čirej tekutiny s liehovým zápachom v tridsiatich jedno litrových sklenených fľašiach za sumu 360,00 €. Správca dane zaplatil hotovosťou 360,00 €, inzerent hotovosť prijal a vydal správcovi dane uvedenú tekutinu. Po predaji tekutiny sa správca dane preukázal k príslušnosti k finančnej správe služobným preukazom a ústnym vyhlásením „finančná správa“. Následne správca dane v súlade s ustanovením § 69 zákona č. 530/2011 Z. z. vykonal daňový dozor a procesné úkony vedúce k objasneniu podozrenia z priestupku. Správca dane vyzval daňový subjekt na predloženie hodnoverných dokladov o spôsobe nadobudnutia uvedeného alkoholického nápoja, ktorým je lieh. Daňový subjekt uviedol, že lieh kúpil od neznámej osoby, ktorého pozná len z videnia v Komárne v mesiaci december 2017 v množstve 30 l za cenu 12 € za liter. Daňový subjekt uviedol, že sa pokúsi vyhľadať osobu a vyžiadať od neho nadobúdacie doklady od liehu. Hodnoverný doklad o pôvode a spôsobe nadobudnutia vyššie uvedeného liehu daňový subjekt pri výkone daňového dozoru nevedel predložiť. Správnosť údajov uvedených v zápisnici daňový subjekt potvrdil svojím podpisom.

26. Predmetom zápisnice bolo aj súvislé opísanie priebehu vykonania zabezpečenia veci na mieste v zmysle § 40 a § 1 Daňového poriadku a tiež opatrenia prijaté pri daňovom dozore, pričom jedným z nich bolo, aby daňový subjekt v lehote 10 dní od spísania tejto zápisnice predložil doklady o nadobudnutí liehu. Zároveň bol daňový subjekt poučený, že keď nevie preukázať spôsob nadobudnutia

liehu vznikne mu daňová povinnosť v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 písm. a) zákona č. 530/2011 Z.z.. Toto poučenie daňový subjekt potvrdil svojím podpisom.

27. Následne colný úrad dňa 07.02.2018 vydal rozhodnutie zn. 680007315/2018 o zabezpečení vecí, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.04.2018. Dňa 16.02.2018 bola colnému úradu doručené faktúry č. WHISA1497408 zo dňa 24.10.2017 a č. WH1NA 6561452 zo dňa 25.10.2017 vystavené spoločnosťou TIKI TEA KFT., 2314 Halásztelek, Hajnal u. 41, Maďarsko, adószám: 13829948-2-13, cégisz.: 13-09-130793, na tovar: „Házi szilva pálinka“ (preklad: „domáca slivovica“) v množstve 30 l, na sumu celkom 115 200,- Ft. Preverení vyššie uvedenej spoločnosti na základe žiadosti č. 129583/2018 o poskytnutie informácie nevyhnutnej pri správe spotrebnej dane z alkoholického nápoja - liehu od iného členského štátu, Maďarskej republiky vyplynulo, že spoločnosť TIKI TEA Kft. je od 20.10.2017 v likvidácii. Od 29.10.2015 sa sídlo spoločnosti nachádza na adrese 1093 Budapest, Lónyai utca 16. Adresa uvedená na predloženej faktúre (2314 Halásztelek, Hajnal u. 41) bola sídlom spoločnosti medzi 20.05.2009 a 29.10.2015. Ďalej vyplynulo: 1. V období 24.10.2017 - 25.10.2017 TIKI TEA Kft. nemal povolenie na predaj alkoholických výrobkov. 2. Uvedené dokumenty (potvrdenia o nákupe alkoholu WHISA 1497408 z 24.10.2017 a WH1NA 6561452 z 25.10.2017) boli vydané neoprávnené.

28. Nakoľko žalobca v lehote do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení vecí, t. j. do 07.05.2018 neodstránil pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu vyššie uvedeného alkoholického nápoja - liehu, t. j. nepreukázal právne relevantným spôsobom v súlade so zákonom č. 530/2011 Z. z. pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja - liehu u neho zisteného (30 litrov nešpecifikovaného liehu - etanolu kvasného pôvodu s obsahom alkoholu 53,21 %), ktorý sa dňa 03.02.2018 u neho nachádzal v obci Komárno, pri čerpacej stanici HOFFER, a to bez ohľadu na to, či nakladal s alkoholickým nápojom ako s vlastným, colný úrad dňa 01.02.2019 vydal rozhodnutie zn. 680004889/2019 o prepadnutí predmetného alkoholického nápoja - liehu v prospech štátu. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 680018677/2019/Ne zo dňa 16.04.2019 tak, že prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

29. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

30. Podľa § 2 ods. 1 SSP správnym súdnictvom poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

31. Podľa § 2 ods. 2 písm. e) zákona č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení neskorších predpisov, na účely tohto zákona sa rozumie uvádzaním liehu na trh dodanie liehu, ktorý je výsledkom činnosti upravenej týmto zákonom, predaj, ponúkание na účely predaja, obmena.

32. Podľa § 10 ods. 2 písm. a) zákona č. 530/2011 Z. z. účinného v čase rozhodovania správnych orgánov v administratívnom konaní, daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia alkoholického nápoja, ktorý sa nachádza alebo ktorý sa nachádzal u osoby, ak táto osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s alkoholickým nápojom ako s vlastným.

33. Podľa § 10 ods. 3 zákona č. 530/2011 Z. z. za deň zistenia skutočností podľa odseku 1 písm. d) a e) a odseku 2 písm. a) sa považuje deň, keď tieto skutočnosti zistil colný úrad.

34. Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 530/2011 Z. z. ak je platiteľom dane prevádzkovateľ daňového skladu, prevádzkovateľ tranzitného daňového skladu, prevádzkovateľ daňového skladu pre zahraničných zástupcov alebo oprávnený príjemca, ktorý v rámci podnikania opakovane prijíma alkoholický nápoj v pozastavení dane z iného členského štátu, je povinný najneskôr do 25. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom mu vznikla daňová povinnosť, podať colnému úradu daňové priznanie vyhotovené podľa vzoru ustanoveného všeobecne záväzným právnym predpisom, vydaným podľa osobitného predpisu a v rovnakej lehote zaplatiť daň. Daňové priznanie je povinný podať aj za zdaňovacie obdobie, v ktorom mu daňová povinnosť nevznikla.

35. Podľa § 49 ods. 13 zákona č. 530/2011 Z. z. lieh vyrobený v liehovarníckom závode na pestovateľské pálenie ovocia nesmie byť predmetom ďalšieho predaja ani iného uvádzania na trh.

36. Podľa § 69 ods. 1 zákona č. 530/2011 Z. z. Colný úrad vykonáva daňový dozor, ktorým je výkon dozoru nad držbou a pohybom alkoholického nápoja, tlačou a nakladaním s kontrolnými značkami, a tiež daňovú kontrolu.

37. Podľa § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 530/2011 Z. z. priestupku sa dopustí fyzická osoba, ak nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s alkoholickým nápojom ako s vlastným.

38. Podľa § 12 ods. 1, 2, 3 Daňového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, náklady, ktoré vzniknú pri správe daní, uhrádza príslušný správca dane okrem nákladov, ktoré vznikli daňovému subjektu. (2) Ak sa na výzvu správcu dane zúčastní na úkonoch súvisiacich so správou daní a) svedok, patrí mu náhrada hotových výdavkov a ušlého zárobku; nárok je potrebné uplatniť u správcu dane, na ktorého výzvu sa na správe daní zúčastnil, súčasne s dokladmi, ktoré preukazujú uplatňovaný nárok, do piatich pracovných dní po výsluchu, inak tento nárok zaniká, b) osoba, ktorá má listiny a iné veci potrebné v súvislosti so správou daní, okrem osoby, ktorej práva a povinnosti sú týmito úkonmi súvisiacimi so správou daní dotknuté, patrí jej náhrada hotových výdavkov spojená s ich predložením; nárok je potrebné uplatniť u správcu dane, na ktorého výzvu sa na správe daní zúčastnila, súčasne s dokladmi, ktoré preukazujú uplatňovaný nárok, do piatich pracovných dní od predloženia, inak tento nárok zaniká, c) zástupca ustanovený správcom dane, patrí mu náhrada hotových výdavkov a ušlého zárobku; nárok je potrebné uplatniť u správcu dane, na ktorého výzvu sa na úkonoch súvisiacich so správou daní zúčastnil, súčasne s dokladmi, ktoré preukazujú uplatňovaný nárok do piatich pracovných dní po úkone, na ktorom sa zúčastnil, inak tento nárok zaniká. (3) O uplatňovanom nároku rozhodne príslušný správca dane do 15 dní odo dňa ich uplatnenia; ak nárok na úhradu prizná, úhradu v prospech oprávneného poukáže správca dane v uvedenej lehote.

39. Podľa § 63 ods. 3 písm. d) Daňového poriadku, ak tento zákon alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, rozhodnutie musí obsahovať výrok, ktorý obsahuje údaje podľa písmena c), rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodovalo, lehotu plnenia, ak sa ukladá povinnosť plniť, rozhodnutie o náhrade nákladov správy daní podľa § 12, a ak ide o peňažné plnenie, aj sumu a číslo účtu, na ktorý má byť suma zaplatená.

40. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný podľa § 21 písm. a) SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

41. K prvej námietke sťažovateľa ohľadne absencie rozhodnutia o nákladoch správy daní kasačný súd uvádza, že podľa § 63 ods. 3 písm. d) Daňového poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, ktorý obsahuje rozhodnutie o náhrade nákladov správy daní podľa § 12 a tak sa jedná o obligatórnu náležitosť rozhodnutia. V tomto smere tak je potrebné vytknúť správcovi dane, že na uvedenú skutočnosť neprihliadol a v prvostupňovom rozhodnutí správcu dane uvedená časť výroku absentuje, čím je námietka sťažovateľa dôvodná. Avšak zároveň je potrebné súhlasiť s názorom správneho súdu, že aj napriek absencii rozhodnutia o nákladoch správy daní v zmysle § 12 Daňového poriadku, sťažovateľ nebol ukrátený na svojich subjektívnych právach. So zreteľom na všetky skutočnosti by tak zrušením napadnutého rozhodnutia neprišlo k zmene právneho postavenia sťažovateľa. Zrušenie napadnutého rozhodnutia by bolo len formálnym deklarováním procesného pochybenia prvostupňového správneho orgánu a žalovaného, ktoré by však nemali žiaden dopad na práva a povinnosti sťažovateľa, nakoľko uvedené nespôsobili vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia ani prvostupňového rozhodnutia správcu dane.

42. Kasačný súd pripomína, že v zmysle § 177 ods. 1 SSP účelom všeobecnej správnej žaloby je domôcť sa ochrany subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy. Absenciou výroku o nákladoch správy daní v prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu však nebolo zasiahnuté do sťažovateľových práv. Z uvedeného dôvodu preto kasačný súd považuje za krajne nehospodárne, aby rušil rozhodnutie, ktoré vo svojej podstate nespôsobuje žiadne reálne negatívne právne účinky. Takýto postup by bol čisto formalistický a zbytočne by len zvyšoval trovy všetkých subjektov (rozhodnutie sa nezrušuje ani preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka - bližšie R 122/2003).

43. V ďalšom kasačný súd dodáva, že je potrebné súhlasiť s názorom správneho súdu aj v tom smere, že sťažovateľ počas správneho konania nevzniesol žiadnu námietku ani nárok týkajúci sa náhrady nákladov správy daní. Aj v prípade absencie uvedeného výroku tak muselo byť sťažovateľovi zrejmé, že v zmysle znenia § 12 ods. 1 Daňového poriadku, náklady, ktoré vzniknú pri správe daní, uhrádza príslušný správca dane okrem nákladov, ktoré vznikli daňovému subjektu. Uvedené ustanovenie by sa napokon premietlo aj do samotného výroku prvostupňového rozhodnutia, keďže ako už bolo uvedené, sťažovateľ počas správneho konania nevzniesol žiadny nárok týkajúci sa náhrady nákladov a v tomto zmysle ani na to nebol dôvod, keďže mu preukázateľne žiadne ani nevznikli.

44. Vyššie uvedenú argumentáciu je možné uviesť aj k poslednej námietke sťažovateľa, keď mu napadnutý rozsudok správneho súdu bol doručený až dňa 07.12.2020, teda až po uplynutí viac ako 4. mesiacov od vyhlásenia rozsudku, čím bolo porušené ustanovenie § 142 ods. 3 SSP. Kasačný súd podotýka, že Správny súdny poriadok nespája prípadné nedodržanie procesnej lehoty podľa § 142 ods. 3 SSP s nezákonnosťou samotného rozhodnutia. Uvedené nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu.

45. K ďalším námietkam sťažovateľa kasačný súd v prvom rade uvádza, že v daňovom konaní resp. colnom konaní je to daňový subjekt, teda sťažovateľ, na ktorom spočíva dôkazné bremeno na preukázanie nadobudnutia alkoholického nápoja - liehu v súlade so zákonom. Zo znenia ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 530/2011 Z. z. vyplýva, že priestupku sa dopustí fyzická osoba, ak nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza, alebo ktorý sa u nej nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s alkoholickým nápojom ako s vlastným. Zásadnou skutočnosťou pre rozhodnutie v prejednávanej veci je teda právny záver o tom, či kasačný sťažovateľ preukázal pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja u neho zisteného a to bez ohľadu na to, či nakladal s alkoholickým nápojom ako vlastným.

46. Kasačný súd v tomto smere konštatuje, že správca dane od začiatku výkonu daňového dozoru striktne vyžadoval od sťažovateľa, aby v rámci svojho dôkazného bremena jednoznačným spôsobom preukázal pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja - liehu u neho zisteného, ktorý sa dňa 03.02.2018 u neho nachádzal v obci Komárno. Kasačný sťažovateľ vychádzajúc zo Zapisnice zo dňa 03.02.2018 sám uviedol, že predmetný lieh kúpil od neznámej osoby bez akéhokoľvek

nadobúdacieho dokladu. Zároveň uviedol, že nemal vedomosť o tom, že takýto lieh nemôže ďalej ponúkať na predaj. Sťažovateľ tak nepredložil žiadny hodnoverný doklad o pôvode a spôsobe nadobudnutia uvedeného liehu. Až následne sťažovateľ predložil doklady o kúpe, ktoré mali preukazovať spôsob nadobudnutia tovaru od maďarskej spoločnosti TIKI TEA Kft.. Už samotná zmena tvrdení sťažovateľa v krátkom časovom úseku vyvoláva dôvodné pochybnosti o skutočnom pôvode predmetného alkoholického nápoja - liehu. Po preverení uvedenej spoločnosti v elektronickej databáze boli správcom dane zistené nezrovnalosti, ktoré plne odôvodňovali podanie Žiadosti o poskytnutie informácie nevyhnutnej pri správe spotrebnej dane z alkoholického nápoja - liehu od Maďarskej republiky.

47. Z odpovede Národnej daňovej a colnej správy Maďarskej republiky zo dňa 03.07.2018 vyplývalo, že spoločnosť TIKI TEA Kft. je od 20.10.2017 v likvidácii, čo však nebolo na predložených dokladoch uvedené. Od 29.10.2015 sa sídlo spoločnosti nachádza na inej adrese ako bola uvedená na dokladoch predložených sťažovateľom. Tieto údaje a ich správnosť pritom predstavujú základnú náležitosť faktúry alebo potvrdenia o nákupe. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že správny súd, ako aj žalovaný správne vyhodnotili, keď konštatovali, že predmetné faktúry nemohli byť uvedenou spoločnosťou legálne vystavené. Uvedenú skutočnosť potvrdila aj Národná daňová a colná správa Maďarskej republiky v odpovedi na doplňujúcu žiadosť keď uviedla, že potvrdenia o nákupe alkoholu boli vydané neoprávnene. Správny súd, ako aj žalovaný tak konštatovali záver o „neexistencii danej spoločnosti“ práve z dôvodu, že spoločnosť s nesprávnymi údajmi, ktoré predložil sťažovateľ toho času na takej adrese neexistovala a preto nemohla uvedené doklady legálne vystaviť. Sťažovateľ ako daňový subjekt tak ani následne nepredložil žiadny hodnoverný doklad o pôvode a spôsobe nadobudnutia uvedeného liehu, neoznačil ani iný možný spôsob nadobudnutia liehu, či iného možného dodávateľa, teda jasne neuniesol dôkazné bremeno v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 530/2011 Z. z. ako ani podľa ust. § 24 ods. 1 Daňového poriadku. Nemožno preto súhlasiť s námietkou sťažovateľa o nesprávne zistenom skutkovom stave/ vyhodnotení dôkazov. Všetky tvrdenia a dôkazy predložené sťažovateľom boli jasne a dôvodne spochybnené a vyvrátené.

48. V tejto súvislosti je však potrebné podotknúť, že bez ohľadu na skutočnosť, či doklady boli vystavené uvedenou spoločnosť s nesprávnymi údajmi, uvedená spoločnosť nebola na predaj alkoholických nápojov oprávnená. Kasačný súd tak podotýka, že aj v prípade, ak by na sťažovateľom predložených dokladoch bola spoločnosť uvedená so správnymi údajmi, sťažovateľ by rovnako nepreukázal legálne nadobudnutie predmetného liehu v súlade so zákonom č. 530/2011 Z. z.. Preto sú rovnako aj námietky sťažovateľa ohľadne zásielkového predaja irelevantné.

49. V uvedenom smere sú tak nedôvodné aj námietky ohľadne dobromyseľnosti sťažovateľa a jeho tvrdenia, že na prejednávanú vec mali byť aplikované normy Obchodného zákonníka, prípadne maďarské právo ako právo rozhodné. Uvedené námietky kasačný súd považuje za špekulatívne, bez akejkoľvek právnej relevancie a konkretizácie. Daňové právo vo všeobecnosti je inštitútom verejného práva chrániaceho verejné záujmy, čo znamená, že analogické použitie noriem súkromného práva je v tomto prípade neprípustné. Z uvedených dôvodov je aj opätovná argumentácia sťažovateľa ako pred správnym súdom a poukazovanie na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky ohľadne ochrany vlastníckeho práva zavádzajúca. Správny súd správne uviedol, že ani v jednom rozhodnutí nebola riešená obdobná skutková a právna situácia. V prejednávanom prípade preto skutočnosť, či mal predmetný lieh sťažovateľ vo vlastníctve, alebo v držbe, je s ohľadom na ust. § 71 ods. 1 písm. a) v spojení s § 71 ods. 2 písm. a) zákona č. 530/2011 Z. z. taktiež irelevantná. Správny súd sa s uvedenými námietkami sťažovateľa dostatočne vysporiadal.

50. Záverom k uvedeným námietkam kasačný súd len konštatuje, že správny súd dôvodne dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja - liehu u neho zisteného, a preto bola voči sťažovateľovi správne vyvodená zodpovednosť za správny delikt.

51. Kasačný súd tiež podotýka, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, síce uviedol v kasačnej sťažnosti ako sťažnostný bod aj odklon správneho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP avšak následne tento dôvod kasačnej sťažnosti nijakým

spôsobom neodôvodnil a ani nezrejml, od akej rozhodovacej práce sa mal správny súd odchýliť. Z uvedeného dôvodu nemohol kasačný súd k uvedenému bodu kasačnej sťažnosti prihliadnuť.

52. Kasačný súd preto nevzhladol žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu, a ktorá by mala v kasačnom konaní vyústiť do zrušenia napadnutého rozsudku a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

53. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdnych spisov nenastali, preto súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

54. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.